

“ Wij willen
het avontuur,
niet de
veiligheid.

Overleven in de jungle van Brussel

De winterkoude deed de televisiecamera's in de richting draaien van wie amper warmte kent. Het ging over tientallen mensen die in de hallen van station Brussel-Noord kampten, over een tiental grote gebouwen die onlangs gekraakt werden door mensen zonder papieren, dakloze gezinnen, armen. Plots leek het wel of er een wind van bekommernis door de maatschappij waaide, maar die wind maakte al snel plaats voor de hete adem van de Staat.

De burgemeester van Schaarbeek Cécile Jodogne (die woont in de avenue Huart Hamart 109/1, 1030 Schaarbeek) vaardigde een decreet uit tegen de mensen die in het noordstation verbleven en stuurde de politie erop af om ze buiten te schoppen – en dat zo te houden. De burgemeester van Molenbeek Philippe Moureaux (die woont in de avenue du Scheutbosch 24/7, 1080 Molenbeek) liet op vraag van de NMBS tientallen mensen zonder papieren uit gekraakte hangars schoppen. Twintig daarvan werden opgepakt en opgesloten in de gesloten centra in afwachting van hun deportatie. De andere bezettingen kregen niet alleen de politie aan de deur, maar ook een heel leger aan zogenaamde 'liefdadigheidsorganisaties'. Zo kwam het Rode Kruis langs om een selectie te maken tussen de mensen die recht hebben op eerste hulp en onderdak en degenen (de meerderheid) die dat niet heeft. Andere organisaties verkondigden in de media dat ze er alles aan deden om de mensen te helpen – en bij die intentieverklaringen bleef het dan ook. Iedereen weet dat de Kerst dé periode bij uitstek is om je hypocrisie en huichelachtigheid eens goed in de verf te zetten.

Ondertussen krijgen ook alsmear meer mensen de indruk dat er opnieuw meer jacht gemaakt wordt op mensen zonder papieren. Zo werden tientallen mensen naar de Dienst Vreemdelingenzaken gelokt met

uitnodigingsbrieven, alwaar de politie hen stond op te wachten en overbracht naar gesloten centra. In verschillende steden gaan verhalen de ronde over politie die mensen 's morgensvroeg uit hun bed komt lichten, die hen opwacht aan taalscholen, werkplaatsen, moskeën en kerken voor een enkele reis richting gesloten centrum.

Begint er een belletje te rinkelen? Politie die samenwerkt met liefdadigheidsorganisaties, mensen die in de val gelokt worden door ambtenaren, mensen die hun burens zonder papieren verklikken, eigenaars die gebouwen gekraakt door mensen zonder papieren manu militari laten ontruimen,... En toch blijven al te veel mensen geloven in de *goodwill* van al die instellingen en groepen; in een politie die alleen maar optreedt tegen *onhygiënische toestanden*; in reddende engelen met advocaten en sociaal-assistenten in hun zog die bij de sans-papiers afwachting en kalmte komen prediken.

Hoe lang gaat deze mascarade nog blijven duren? Hoe lang gaat het nog duren voordat de maskers afgerukt worden? Hoe lang nog voordat mensen gaan beseffen dat het nergens toe leidt om je te organiseren met de Staat en haar vrienden, om dingen te bekomen van de Staat – dat de beste manier om te strijden voor een leven dat de

edito

Winterellende. Het woord doet me denken aan mensen zonder onderdak die half of helemaal doodvriezen op straat. Of vochtige, onverwarmde panden waar mensen samenhokken. Wel, ik heb het fout. Toch volgens de Belgische media.

Winter'ellende' is een uur langer in de file staan en misschien twifelen om winterbanden te kopen. Het zijn gestrande vliegtuigpassagiers die een nachtje op de vlieghaven moeten doorbrengen. Verontwaardigd dat er geen hotelkamers zijn voorzien. Ondertussen blijft de asiel'crisis' voortduren. Mensen (meestal zonder papieren) worden ontruimd uit de gebouwen waar ze beschutting zochten. Met wat 'geluk' is er nog een plaatsje in een kelder van een station of in kampen (militaire of andere). Met wat minder geluk wordt het het gesloten centrum en een deportatie. En laten we vooral geen hotelkamers (in realiteit veelal krotten verhuurd door maffieuze types) ter beschikking stellen. Dat zou een "verkeerd signaal" zijn. Want laat het duidelijk zijn; de oplossing voor de ellendige toestand van mensen zonder papieren hier, is dat ze blijven in de ellendige toestand van waar ze proberen te vluchten.

Een opbodspelletje welk land de meeste miserie te bieden heeft. Daartoe worden campagnes opgezet in het buitenland die duidelijk moeten maken dat België niet het paradijs is. Terwijl voor de binnenlandse media het file'leed' de grootste nationale ramp blijft.

moeite waard is, om te breken met diegenen die ons behandelen als afval dat in de goot of in kampen kan gestoken worden, onszelf *tegen* de Staat en haar vrienden organiseren is? Weg dus van al die partijen en politiciers, weg van die vakbonden en humanitaire associaties. Weg met al die hypocriete liefdadigheid en de vreedzaamheid tegenover ambtenaren, eigenaars en politie. Laten we op z'n minst *proberen* om andere wegen te zoeken die niet op een doodlopend straatje uitkomen. Moge de angst van kant veranderen, dat de verantwoordelijken voor al deze ellende *onze* hete adem in hun nek voelen!

Welkom in het kamp!

Allemaal hebben we wel eens de beelden gezien van vluchtelingenkampen in Afrika. Allemaal hebben we wel eens de verhalen gehoord van mensen op de vlucht voor hongers, oorlog en milieurampen die opgevangen werden in zulke kampen. Niet zelden wapperde daar trots de vlag van het Rode Kruis.

Maar deze kampen zijn niet langer het exclusieve privilege van Afrika. Ook hier, in België, opende het Rode Kruis zo'n week geleden twee vluchtelingenkampen, beiden op militaire domeinen. In hangars werden bedden opgesteld, een voedselbedeling georganiseerd, een systeem van papieren, passen en stempels ingevoerd om honderden vluchtelingen op te vangen die officieel een asielaanvraag gedaan hebben in België.

Ver weg van de blikken en de stadscentra, ver weg van alle mogelijkheden om een nieuw bestaan op te bouwen (al is het in de clandestiniteit) en contacten te leggen, omringd door prikkeldraad. Dat is de ontvangst die de Belgische Staat in petto heeft voor de duizenden mensen die met de moed der wanhoop naar hier gevlucht zijn. En daarom doet ze beroep op één van die organisaties die zich gespecialiseerd heeft in het selecteren en opsluiten

van mensen in ellendige situaties: het Rode Kruis.

Deze 'liefdadigheidsorganisatie' baat in verschillende Europese landen gevangenis- en migranten uit waar mensen zonder papieren worden opgesloten in afwachting van hun deportatie (de 'gesloten centra' van hier). In België baat ze tientallen zogenaamde 'open asielen' uit. Vaak gaat het om voormalige kazernes en ziekenhuizen. Mensen die een asielaanvraag gedaan hebben, worden naar deze centra doorverwezen om er kost en inwoon te krijgen. De politie hoeft dat ook niet meer op zoek te gaan naar mensen wiens asielaanvraag afgewezen werd, ze kan die gewoon gaan oppikken in de centra van het Rode Kruis die lopende akkoorden daarover heeft met de Dienst Vreemdelingen- en Migratiezaken. In de centra zelf heerst een streng regime. Mensen moeten bijvoorbeeld werken om hun 'zakgeld' van 10 euro per week te krijgen; kledij die aan het Rode Kruis geschonken werd, wordt er verkocht aan de asielzoekers "om hen te doen wennen aan het gebruik van geld". De dokters van het Rode Kruis delen lustig kalmeringspillen uit; wie weigert, wordt bedreigd met uitzetting.

Zo zien die nieuwe vluchtelingenkampen in België er dus uit: plaatsen waar mensen worden afgescheiden van de rest van de bevolking, waar mensen die in een extreem moeilijke situatie zitten bedreigd en gechanseerd worden met deportatie en verblijfsvergunningen, waar de 'mannen in witte jassen' de plak zwaaien en de 'mannen in de blauwe pakken' altijd welkom zijn. Allemaal onder de vlag van de liefdadigheid. Maar zei daar iemand iets over concentratiekampen voor armen?

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolutie. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Bezoek • In een politiekantoor in Luik wordt er 's nachts een bezoek gebracht. Een combi met een nieuwe verkeersradar wordt in brand gestoken. Ook het gebouw loopt zware schade op door de brand.

Ongewenst • Terwijl de cipiers in Lant in staking gaan omdat een gevangene hen had duidelijk gemaakt dat ze ongewenst waren door één van hen te verwonden, krijgt een gevangene in Sint-Gillis eenzelfde idee. Deze keer tegen één van de flicken die al drie dagen het werk van de cipiers hadden overgenomen. Wij zijn altijd blij als er duidelijke taal wordt gesproken tegen hen die ons onderdrukken.

Dagelijkse sleur • In de nacht van zondag op maandag is om 3 uur een technische school in Charleroi uit de dagelijkse sleur gehaald door wat vlammen in de afdeling mechanica. Meerdere auto's die in de hangaar stonden, zijn uitgebrand en ook het gebouw leed schade.

Verbouwingen • Een namiddag in Seraing... Mensen met snode plannen slopen rond in de "straat van de bank" en steken 2 graafmachines in brand. De twee machines zijn totaal vernield.

Zijn wij gek omdat we revolteren?

Brief uit de gevangenis

De cipiers van de gevangenis van Jamioulx hadden voor 23 december een stakingsaanzegging gedaan omdat de gevangene Farid Bamouhammad verbaal agressief zou zijn. In andere gevangenissen klaagden de cipiers omdat hij fysiek gewelddadig zou zijn. Sinds een tijdje lijdt Farid aan een ziekte; zijn spieren atrofiëren waardoor hij zijn soepelheid en behendigheid kwijtraakt, een gevolg van jaren isolatie. Nu, wanneer een gevangene te luid praat, gaan deze heren in staking. Ik dacht dat wanneer men dit beroep kiest, men de 'slechterikken' wil bewaken; nu willen ze blijkbaar het recht om de gevangenen naargelang hun gevaarlijkheid te bewaken. De ene dag zijn ze bang voor de fysieke agressie van gevangenen, de volgende dag omdat ze te luid praten. Morgen gaan ze in staking omdat een gevangene een scheet gelaten heeft of omdat zijn gezicht hen niet aanstaat. Dus willen ze nog meer speciale afdelingen zoals in Lantin of in Brugge waar de cipiers zich gedragen als ware nazi's (lederen handschoenen om beter klappen te kunnen uitdelen zoals in Lantin). Eigenlijk willen deze fasho's dat de lastpakken fysiek geëlimineerd worden. Hoevele verdachte overlijdens in Lantin, Vorst, Andenne,...? Al die doden die verhuuld worden als zelfmoorden of ziektes...

Denken degenen die dit beroep van kampbewaker gekozen hebben soms dat ze in een vakantieoord werken? Tegenover hen staan uitgesloten van de maatschappij. De gevangenis is een gewelddadige wereld en de gevangenen zijn geen vakantiegangers. Eigenlijk zeggen deze fasho's niks zolang ze maar zonder risico mogen slagen, vernederen, folteren en moorden, maar wanneer ze tegenover hen individuen in verzet hebben, revolteren, anarchisten die niet bang zijn voor hen, vooruit dan, staking, tranen in de pers en voor de camera's! Een cipier die trafiek deed in de gevangenis van Vorst, een echte eikel, ontdekte dat zijn naam op de muren van Bruxelles getagd was nadat hij boel gezocht had met een anarchistische gevangene! Paniek! De cipier en de gevangenis dienden klacht in tegen de gevangene. Diezelfde gevangene werd in Mons veroordeeld tot 3 maanden effectief en een boete omdat hij folterende cipiers van Mons had aangeklaagd. Maar wanneer een cipier afranselt, vernedert, foltert, moordt, totale stilte en alle klachten in de vuilbak.

Farid is een revolterende, iemand die zich niet laat doen. Degenen die hem gekend hebben in de gevangenis weten dat hij jaren alleen, in totale isolatie doorgebracht heeft. Farid rebelleert tegen de privileges van bepaalde gevan-

genen die de reet likken van de directie, tegen de folterende cipiers. Ze zeggen dat hij gek is! Hij is gek, gek van vrijheid, van haat tegen de gevangenis, tegen het samenheulen van cipiers en gevangenen. Makkelijk dus om hem te laten doorgaan voor een zot. Degenen die samen met de cipiers handeltjes opzetten, die hun tijd doorbrengen met naar gebeden te luisteren en te bidden, die een autoritaire moraal aan anderen prediken, die ja, dat zijn brave gevangenen. Maar degene of degenen die het recht om te stelen van de dieven opeist; om de banken, supermarkten en grote kapitalen te beroven, nee! Dat zijn onruststokers.

Farid, je bent niet alleen.

Een woedende Ringolevio

Zo geraken we er echt niet

Op 13 december 2010 gingen in Gent schepen Tom Balthazar (sp.a) en Christophe Peeters (open-vld) in debat met 'de Gentenaars', naar aanleiding van de 'Wonen is een recht' campagne.

Deze campagne is "een initiatief dat ontstaat is vanuit een gemeenschappelijke nood aan organisatie en discussie rondom het recht op wonen".

En zoals schrijver dezes enigszins verwachtte, werd het een ergerlijk schouwspel. Aan de ene kant had je de twee stedelijke overheidsprotagonisten en aan de andere kant de verplichte oppositie met enerzijds iemand van Groen! Samenlevingsopbouw en een professor van... iets. Daarnaast had je enkele krakers en (andere) anarchisten.

Maar weet je, eigenlijk heb ik niet veel zin om in te gaan op de details van die avond, ook al bestaat er wel degelijk zoiets als een woonproblematiek. Het is zeker waar dat de huurprijzen de pan uitswingen. Dat er leegstand gecreëerd wordt waar enkel speculanten voordeel uit halen. Dat vele woningen van vocht doordrongen koten zijn. Dat huisbazen mensen die een woning nodig hebben tegen elkaar kunnen uitspelen. Dat ze hun eigen criteria kunnen opstellen; geen werk? Andere huidskleur? Vreemde naam? Dat mensen veel betalen voor dingen waarin ze ziek worden... Feiten waar

krakers en anarchisten terecht op wijzen en een andere mogelijkheid naar voren schuiven. Namelijk zelf en direct in actie schieten om de controle over je leven (voor een stukje) terug in handen te krijgen. Dit in tegenstelling tot de politieke opposenten die vasthouden aan de gang van zaken... maar dan zagezegd toch anders zijn.

Het laatste wat we als anarchisten moeten doen, is deelnemen aan een democratisch schouwspel waar we enkel tot figuranten gereduceerd worden. Wat hebben we aan zaken zoals technische details waar er zoveel procent aan sociale woningen voorzien is? Of aan het financiële aspect dat "Vlaanderen meer zou moeten investeren in stedelijk woonbeleid"? Laat dit spel maar over aan beleidsmakers en haar oppositie. Met hun gegoochel met tabellen en cijfers, punten en komma's, beleid en budget. Met hun taal die levens reduceert tot statistieken en enkel in termen van macht kan denken. Dit zou een taal moeten zijn die we weigeren te spreken. Ik heb totaal geen boodschap aan het medelevende gefrons van de roze socialist of aan de harde kapitalistische logica van de liberaal. Of het nu een rode of een blauwe M&M is, binnen zien ze beiden even bruin en denken enkel aan de prestigieuze uitstraling van de stad. Een economische logica waarin de stad een product wordt dat zich moet verkopen. En ach ja, hun demo-

cratie vereist tegenspraak en alzo verkrijgen hun schijnopponenten nog een parkje hier en een procentje sociale woning daar. Iedereen moet nu eenmaal tevreden gehouden worden, nietwaar?

Deze debatavond was dus een maat voor niets. De roden en de blauwen gingen voldaan naar huis want hun publieke verschijning was volbracht. De 'tegenstander' heeft zijn zegje kunnen doen, al was het voor de deelnemende anarchist met een wrange nasmaak want alles bleef zoals het was.

Zulke momenten van inspraak moeten we dus pertinent weigeren. In debat gaan met diegenen die denken te kunnen beslissen over onze levens, is een doodlopende straat. Enkel pek en veren kunnen ze voor mijn part nog krijgen.

Onze verlangens zijn nu eenmaal oneindig en laten zich niet vatten in een logica van cijfers en toegevingen. Om dan nog maar te zwijgen over 'rechten'. We hebben geen rechten nodig om te nemen wat ons toebehoort. Als individuen zijn we wie we zijn en daar hoeft niemand verantwoording aan bovenaf voor af te leggen.

Iemand die in Gent verblijft.

De brute overvallen op onze levens

Er werd een jongen doodgeschoten. In Tubize, door een juwelier. Terwijl hij samen met een medeplichtige de juwelierszaak probeerde te overvallen.

Er werd een jongen doodgeschoten. In een wereld van productie en commercie, van slavernij en geld. Waar je moet betalen om te leven, waar je moet betalen wanneer je steelt. Met de gevangenis, of de dood...

Doodgeschoten in een wereld waar onze autonomie werd afgenomen. Waar we ons leven niet vrij kunnen vormgeven naar onze eigen verlangens en ideeën. Maar die ons verplicht te leven in haar verrot systeem van geld verdienen en geld betalen. Ieder voor zich, en allen voor de rijken.

In een wereld waar de tijd ons afgenomen wordt. Tijd waarin we onze geliefden en vrienden kunnen zien, waarin we met onze projecten en vurige passies kunnen bezig zijn, met het creëren van ons leven en geluk. Afgenomen, door de school, het werk, de gedwongen migratie, de gevangenis.

Een wereld waar de ruimte van ons gestolen wordt, de ruimte waarin we onszelf kunnen zijn en ontwikkelen, net als onze relaties met anderen. Waar we opgesloten worden in de ruimtes van de macht, met al haar geboden en vereisten die ons verminken en maken tot nederige wezens die hun trots verloren hebben, omdat zij hun leven en de vreugde voor het leven verloren hebben. Zij hebben hun vrijheid verloren.

Neen, het verbaast ons niet langer dat er mensen neergeschoten worden. Het verbaast ons niet, omdat we het weten, maar het maakt ons nog altijd woest. Op deze juwelier met z'n geld, op deze wereld met z'n geld. Op deze stinkende rotzooi, vuilnisbelt, waarop de mannen aan de top zo trots zijn.

En het verbaast ons evenmin, het vuile debat dat zich afspeelt in de media, over het recht op wettige zelfverdediging voor juweliers, *terwijl we het hier hebben over het recht op het doodschieten van iemand die van je probeert te stelen*. Het verbaast ons niet, maar het doet ons trillen van razernij. Hoe kan je leven minderwaardig maken aan eigendom, wanneer je al zoveel hebt dat je er bijna in stikt?

En ondertussen verbaast het ons ook al niet meer, de lamme reacties van *de mensen in de straat*. Dat Flavien maar beter had moeten weten, dat zijn ouders hem beter hadden moeten opvoeden, dat ze hetzelfde gedaan zouden hebben in de juwelier zijn plaats. Het verbaast ons niet, maar het doet pijn. Het zijn niet enkel de machthebbers die ziek zijn, maar ook nog jullie dus... De kudde van de brave slaven die bleiren in het koor van de macht. Die het lied janken van de moraal van de

macht. Stelen is slecht, stil en braaf zijn is goed, en hard werken voor je baas.

Welke baas? Die baas die kaviaar eet, en champagne drinkt, en luxewagens heeft. Die op vakantie gaat waarheen hij maar wil, om daar met geld te smijten, want hij heeft er genoeg. Zijn huis is van hem, net als zijn buitenverblijf, deurwaarders kent hij niet, een lege koelkast evenmin. Er is altijd eten, veel te veel, 's winters is het er altijd warm en er is meer dan voldoende ruimte om te leven in dat huis. Hij hoort de burens niet schreeuwen doorheen de muren van zijn appartement, want hij woont in een villa aan de rand van het bos.

Het is niet dat we het niemand gunnen, een mooi huis, lekker eten, de rust van de natuur wanneer je gaat slapen en opnieuw wanneer je 's morgens wakker wordt. De frisse lucht van de bomen, ruimte om te spelen. Middelsten om de wereld te ontdekken die anders zijn dan de tocht doorheen de dodelijke Sahara, de levensbedreigende oversteek van de middellandse zee, de dodelijke vrieskou aan de oostgrens van Europa, de rit met verstikkingsgevaar vanachter in een truck. Het is niet dat we het niemand gunnen, we gunnen het iedereen. Maar het zijn er maar enkelen die het hebben, en al de rest die ervoor moet afzien. Daarom bestrijden wij hen, in een gevecht op leven en dood.

En dan zijn er die het al langer doorhebben, waar al dat geld zich bevindt waar mensen zich arbeidsongelukken voor werken. Waar al dat geld zich bevindt van al die mensen die hun kinderen en geliefden nog amper zien omdat ze uren moeten kloppen om de huur te betalen, de leningen af te betalen, en die moe zijn wanneer ze thuis komen, omdat werken voor het profijt van een slavendrijver afmatend is. Dat geld, zit in die villa's, in die luxewinkels, in de banken en de supermarkten. Waarom eigenlijk niet? Terughalen wat van je afgenomen werd, de tijd en de ruimte die deze wereld van het kapitaal van je gestolen heeft.

Uit noodzaak, want geld is nodig om te leven hier en nu, maar het is evenzeer een keuze. De keuze om te breken met de mentaliteit van de slaaf, die zich goed voelt wanneer hij de voeten van zijn meester likt. De slaaf die vindt dat hij krijgt waar hij recht op heeft, wat kruimels die zijn meester naar hem toewerpt. Die zijn meester dankbaar is voor het werk dat hij hem gegeven heeft en zichzelf geselt met de vernederingen van zijn baas, *ik zal harder werken, ik zal harder werken, ontsla me niet o alsjeblief*.

De keuze om te breken met de slavenmentaliteit die zegt dat stelen slecht is, en eigendom heilig. En dan toch vooral – niet vergeten – het eigendom van de rijken, waar er nooit een deurwaarder zal komen om alles af te pakken, waar er nooit een huisbaas zal zijn om je op straat te zetten. We hebben *begrepen* dat de wet niets meer is dan de bescherming van de rijken, de gevangenis *niets dan* de kerkers voor de armen, dat stelen *niet* slecht is, dat het mag, geoorloofd is, *en terecht*. Het is goed de bazen te beroven, de rijken, zij die met onze levens spelen. Met de levens van alle mensen waarvan we houden, vrienden en geliefden, oud en jong. Stelen van hen die ons uitzuigen, deporteren, opsluiten, gek verklaren, op school steken om te leren braaf te zijn.

En dan roepen ze om wettige zelfverdediging. Want natuurlijk voelen zij zich bedreigd, die mensen met geld in het laatje. Zij kunnen hun geld verliezen, zij verliezen hun geld en roepen hun waakhonden om hulp. Politie! Security! Rechters! Cipiers! Zij voelen zich bedreigd alsof het om hun leven gaat. Want hun geld en hun eigendom is hun leven, geld betekent voor hen méér dan leven. Help! Mijn villa is niet veilig!! Mijn TV, mijn laptop, o help, mijn DVD en de juwelen van mijn vrouw, mijn kunst, mijn zilver, mijn goud, alles waar ik van houd. Geef ons het recht te schieten op dat losgelopen wild! Deze gekken, die onvoorspelbare vrijbuiters en bendes die uit onze omheining braken en nu oncontroleerbaar afstormen op ons rijk! Wij willen schieten, nu!

En dan is er een juwelier, Olivet uit Tubize, die opkomt voor hetgeen waarin hij gelooft, en een jongen neerknalt, Flavien. Vijftien jaar jong, en dood. Dood op de winkelvloer van de commerce van een juwelenverkoper, de commerce bij uitstek voor mensen met geld, mensen met het geld van de armen die voor hen werken in hun portemonnee.

Het zal gedaan zijn met deze brute overvallen op onze levens!

Voor de opstand tegen alles wat ons naar beneden duwt.

Tegen de rijken, voor de rijkdom voor iedereen.

Wij willen het avontuur, niet de veiligheid

Het avontuur is een uitzonderlijke belevenis, een gevaarlijke onderneming die aantrekt met de bekoring van het risico dat het met zich meebrengt: verdwalen in verre en onbekende oorden, een niet-aangeraden en onvoorziene actie verwezenlijken, aangrijpende ontmoetingen meemaken. De 'existentiële' structuur van de menselijke ervaring omvat in zichzelf de dimensie van het avontuur. Als we de geschiedenis van hoe het menselijke wezen zich gevormd heeft in beschouwing nemen, kunnen we makkelijk begrijpen hoe dit slechts mogelijk geweest is dankzij het vermogen van het individu om altijd verder te gaan dat het reeds-gegevene en het reeds-gehad, in een voortdurende openheid voor het andere, voor het nog-niet-gekende-en-nog-niet-meegemaakte. En dit is altijd de noodzakelijke conditie geweest omdat de geschiedenis niet de vervelende herhaling van steeds hetzelfde is.

De veiligheid is daarentegen gekenmerkt door de afwezigheid van risico. Veiligheid, zonder zorgen, zonder bezorgdheden.

De stijging van het aantal flikken en veiligheidssystemen streeft slechts één doel na: zorgen dat er nooit niets gebeurt, je verplichten tot een eeuwig heden van werk, koopwaar en gehoorzaamheid. Iedere oproep tot veiligheid is dus een terdoodveroordeling van het avontuur en bijgevolg van het worden. Deze apologie van het bestaande is niet alleen verachtelijk omwille van haar smerigheid maar is pure dommigheid omwille van haar nutteloosheid: de oorlog onder de armen zal slachtoffers blijven eisen, ook onder het oog van de bewakingscamera's, terwijl de rijken en de machtigen in hun afgeschermden steden de enigen zullen zijn om te genieten van een alomtegenwoordige bescherming.

Het menselijke wezen is het enige dier dat zo onnozelen is om de veiligheid en de rust van een zoo te verkiezen boven het risico en de vrijheid van de jungle. Maar daarna, eens opgesloten achter tralies, blijft hij de rest van zijn leven dromen over ontsnappen, zoeken naar het avontuur in een miriade van surrogaten. En zie hen daar in koor zingen dat ze een roekeloos leven willen, samentroepen in de cinema die de rebellie vertoont tegen een wereld reduceerd tot matrix en tegen een gecontroleerd leven, inbeelden protagonisten te zijn in de fictie van alsmaar meer bizarre en ongeloofwaardige videospelletjes. Wat een hypocrisie!

Wij willen de veiligheid niet. We verkiezen het risico bestolen te worden door een dief boven de zekerheid om te creperen van verveling onder het wakende oog van de politie of om dag na dag van onze intimiteit bestolen te worden. Wij willen het avontuur en wel onmiddellijk. En dat is geen exotische vakantie die gepland moet worden, maar een hele wereld die overhoop gehaald moet worden. Omdat we genoeg hebben van de opgelegde normaliteit. Omdat we genoeg hebben van het veiligheidsconcentratiekamp. Omdat we genoeg hebben van deze stront van overleven die ons geveild wordt als leven. Omdat we willen dat het onbekende eindelijk binnenstormt in de werkelijkheid, de subversie van het bestaande.

1200 // 1.200 euro per maand sparen. 75.000 euro in totaal op het spaarboekje. Minstens. Dat vinden ze bij Delta Lloyd nog goede klanten, de rest interesseert hen niet meer (hetzelfde geldt waarschijnlijk voor andere banken, maar die zeggen dat niet zo expliciet). Dat is wat ze noemen de "betere middenklasse". Voor wie dacht dat tout court 1.200 euro per maand verdienen (en bijna alles direct weer uitgeven om de rekeningen te betalen) al niet slecht was, staat weer met beide voeten op de grond. Net als diegene die dacht dat ongelijkheid iets uit de vorige eeuw was. Proletariaat en bourgeois, die oude en gedateerde termen. Nu is iedereen zogezegd middenklasse. Weliswaar met enkele verschillen binnen in die groep, maar dat zijn details of niet?

Hup, naar de kazerne

Het nationale leger is weer begonnen aan een van hun jaarlijkse rekruteringsprogramma's. Waar gisteren de slogans van de politie stonden, staan nu die van het leger. Ook bij de VDAB wordt grondig gerekruteerd voor het leger, de flikken en de cipiers.

Waar de school stopt, neemt het leger over. Jongeren die niet kunnen stilzitten en een vastere hand nodig hebben. Ook mensen die meer verwachten van het leven dan de saaiheid van de gewone gang van zaken. Zij kunnen al van 16 jaar in de militaire school klaargestoomd worden tot moordmachines die elke missie die aan hen opgelegd wordt zonder twijfel uitvoeren, zowel in het buitenland als in het binnenland. Onder het mom de normen en waarden van de Westerse democratie te verdedigen.

De Belgische staat heeft nog een leuke goocheltruc in haar mouw steken. Ze kan niet zo maar een land naar het stenen tijdperk bombarderen om bepaalde belangen te verdedigen, en verwachten dat ze hier onbeschadigd mee weg komt. Dat zou de oozoos kritische middenklassen kunnen choqueren (en deze doet nog zo haar best de ander kant op te kijken). Onder de mantel van humanitaire missies valt alles te legitimeren. En steeds vaker zal de oorlog in onze straten worden uitgevochten. Niet langer tegen een of ander buitenlands leger. Maar tegen de eigenbevolking, tegen bevolkingsgroepen

en mensen die anders denken en handelen. Maar daar wordt het sociale klimaat al lang op voorbereid.

Enkel blinden kunnen er naast kijken. Het sociale klimaat wordt steeds vaker bepaald door angst propaganda. Er wordt veel moeite en geld gestoken in het creëren van wantrouwen tussen mensen, zodat iedereen zich geïsoleerd voelt en dat er van solidariteit geen sprake meer kan zijn. Het is eigenlijk wel grappig dat zo veel mensen zich laten inpakken door deze goocheltruc. Eerst creëren ze twee (of meer) groepen mensen, die zetten ze dan tegen elkaar op. De ander groep zijn vuil, terroristen, dieven, mietjes, barbaren... Hiermee creëert de staat een onveiligheidsgevoel waar zij dan weer als redende engel tussenbeide moeten komen. Om het politiewerk van de staat mogelijk te maken, geven veel mensen graag hun rechterarm. Alles wat de staat wilt doorvoeren om de veiligheid te verbeteren wordt zonder veel protest aanvaard. Met als resultaat dat als je nu durft je deur uit te komen je overal uniformen ziet, bijgestaan door camera's en propaganda die je aanspoort bij het leger of de flikken te gaan. Maar ook voor de burger die een steentje wil bijdragen, is er iets. Ze kunnen amateur flik spelen. En het zal met dank afgenomen worden als hij iemand aangeeft wegens verdachte handelingen.

Zo wordt iedereen zacht gekneet om de rangen van een grijze massa te verstevigen. Naar de grond kijkend. Elke vorm van initiatief verloren te hebben. Elke droom voor een andere wereld wordt stilaan vertrapeld.

Er zijn in België zo'n 36.000 militairen actief, verspreid over de vele militaire kazernes en sites zoals in Leopoldsburg en Kleine Brogel, waar ook kernwapens liggen van het Amerikaanse leger. Een deel van die militairen wordt naar het buitenland gestuurd. In de Belgische legerbasissen in Afghanistan zijn zo'n 630 militairen actief; de hele maand november vonden zware gevechten plaats tegen de taliban (waar vooral de lokale bevolking voor betaalt). Ook in Libanon (100-tal) en in verschillende landen van Afrika zijn ze aanwezig. De Belgische marine is betrokken bij gevechten met piraten aan de kust van Oost-Afrika.

De verkoop en winst van FN Herstal, het wapenbedrijf met takken in Herstal, Zutendaal, Amerika, Groot-Britannië en Italië staat op een historisch hoog niveau. Vooral haar superdodelijke wapens zijn van hier tot ginder in trek. Zoals de Scar-H waarvan de 7 mm kogels na 1 km nog steeds zoeven met de snelheid van het geluid; of de FiveSeven die vanop een afstand van 200 meter zonder moeite kogelvrije vesten kan doorboren; het favoriete wapen van de Mexicaanse drugskartels. Klein dorpje, grote moordmachine.

agenda

- Zaterdag 8 januari vanaf 17u
Allemaal de straat op?

Discussie over de sociale spanningen in Frankrijk, de protesten op het moment van de pensioenshervorming (oktober 2010), de revolutie en de weigering van eender welk 'politiek subject'.

Enkele mooie redenen om samen met kameraden uit Parijs terug te komen op die oktobermaand en op deze kwesties.

Acrata, Groot Eilandstraat 32, Brussel

- Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek
Elke dinsdag van 16u tot 19u
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
<http://krantbuitendienst.blogspot.com>

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.